

Pošta ze Zagory od dobrovolnice Jany

Rok se nám přehoupl v nový a naše dobrovolná služba plyne jako voda. Už máme za sebou čtvrtý měsíc. A co se všechno událo?

Když zavzpomínám na začátky v Zagoře, nechápu, kam se ztratil všechn ten čas, ale pak se zamyslím a vidím, co všechno se změnilo. V bulharštině jsem zase o krok dál, už se neptám pořád dokola KAKBO= CO?!

A když jsme po příjezdu opravovali jednu místnost ve sklepě, která vypadala nepoužitelně...a dnes v ní mají děti svůj hrací „koutek“... Tehdy jsem si říkala jestli vůbec poznám nějaké

děti, nebo nás čeká celý rok manuální práce. ☺ Rozšířila jsem si obzory o tom, co nás čeká a co všechno „dobrovolničina“ obnáší, ale na všem, co děláme se společně podílíme a vidíme za sebou krásné dílo. A tak si říkám, co je u Boha nemožné?!

To co tu prožívám, není jen o všech akcích a přípravách na ně. Děti jsou vděčné za mnohem méně. Za přítomnost vedle nich, i když někdy dávají znatelně najevo, že o nás nestojí. Hodně rychle se s námi ukřivděně odmítají bavit, ale za pár minut, už se usmívají a chtějí si hrát.

Pro tyto dětské „vrtochy“ prosím každý den o spoustu pokory, abych dokázala mít pro ně to, co zrovna

potřebují (úsměv, lásku, pomocnou ruku...). Těžko pochopit, co vlastně potřebují, jejich život se často „skrývá“ v jedné malé místnosti, kde žije celá rodina – ale především v jejich srdci, kam nikdo nevidí. Přes všechny jejich těžkosti mě překvapují úsměvem, vlídností a pohostinností – když nás zvou na návštěvu a dávají ze svého nedostatku.

„Hledej Pána v jeslích, hledej ho tam, kde ho nikdo nehledá, v těch, kdo jsou chudí, prostí a nepatrní. Nehledej ho v třpytu světél velkoměst, nehledej ho v tom, co je pouhé zdání. Nehledej ho v pohanském systému, který se nám neustále vnucuje. Hledej ho ve věcech, kde bys ho nehledal, v tom, co tě překvapuje.“ (vánoční poselství Mons. Jorge Mario Bergoglio)

Vánoce jsme prožili napůl česky ale taky po bulharsku – slavnostně otevřeli novou místnost pro děti, které předvedly program (scénky, písničky...) a nakonec přišel i Djado Koleda a rozdával dárky. Vánoce i Nový rok jsem strávila v Zagoře a v Kazanlaku a byli to chvíle radosti – i – strasti – plné. Vánoční svátky byli mezinárodní – přijeli kluci z Itálie – Suresh, Donbor, Jarda a pak návštěva z Francie. Francouzští klauni rozesmáli nejednu tvář nejen v našich farnostech, ale i v dalších bulharských městech. Navázali jsme nová přátelství a pochopili, jak málo stačí k vzájemnému porozumění (i když neznáte cizí řeč).

I když se udála ještě spousta akcí, jak jsme zakončili starý rok, zakončím i tento dopis.

Když jsem o půlnoci na kazanlackém náměstí „hrála“ tanec „choro“ a myslela na svou rodinu a přátele v ČR, věřila jsem, že jsme na jedné vlně. Ať už jsme kdekoli, jsme spojeni v Kristu ☺

***„Ježíš, kterého jsme se rozhodli následovat zcela bez podmínek, není zcela čitelný z našeho života. My jsme jedinou Bibli, kterou jsou dnes mladí ochotni číst.“
(Pascual Chavez)***

Speciální lednové číslo pro vás milí přátelé!

... jak vlastně probíhá náš (ne)normální týden?

Je těžké shrnout do pár vět všechno. Každý den má svá specifika a překvapení, ale každý den v týdnu má také svůj řád: „Zachovávej řád a řád zachová tebe“.

Pondělí

Dnešek je volnějším dnem, volno máme především od pravidelných akcí s dětmi a čas samy pro sebe. Někdy uvaříme večeři a zveme k nám komunitu, někdy jedeme na výlet, případně píšeme dopisy, články, kroniku (na tu se zatím ne-úspěšně práší), e-maily, uklízíme na bytě... Večer je mše svatá – západní – bulharsky.

Úterý

Začínáme mši svatou – východní – staroslověnsky.

Dopoledne i odpoledne doučování a odpoledne kroužek šití (Jana).

Středa

Scházíme se opět na mši svaté – východní, tentokrát bulharsky.

Dopoledne i odpoledne doučování a po odpoledním doučování výtvarný kroužek (Magda a Jana).

Po kroužcích se schází v machale zaměstnanci i dobrovolníci, kteří pracují v centru na poradě, kde se probírá předchozí týden (především chování dětí) a následující akce na další týden.

Čtvrtek

Ráno začínáme modlitbou a společnou snídaní. Poté se scházíme na poradě ohledně spolčátka (pro kluky i holky).

Dopoledne i odpoledne probíhá opět doučování. Po odpoledním doučování začíná hraní na

klávesy (Magda).

Po kroužcích odcházíme dolů do kostela na mši svatou, kde děti pomáhají sloužit a hrají na kytary. Po mši si chvíli společně hrají (fotbálek, ping-pong, k dispozici mají počítač, kreslíme, hrajeme různé hry...) a pak je vedeme zpátky do machaly.

Pátek

Začínáme mši svatou – západní – bulharsky. Přijíždějí i kluci dobrovolníci (Vojta, Karel) s o. Petrem, protože mají biblické dopoledne i odpoledne v machale (téma, hry...)

My, dobrovolnice máme mezitím setkání s o. Jiřím (probíráme duchovní téma, radosti a starosti dobrovolnictví).

V mezičase uklízíme, pomáháme s drobnými pracemi a chystáme se do dětského domova, pro které máme připravenou nějakou výtvarnou činnost a hry.

Sobota

Scházíme se u ranní modlitby, snídaně a pak v 9 hodin odjíždíme do machaly na setkání pro holky. Po obědě následuje tématické odpoledne. Schází se kolem 20 dětí – začínáme společnou modlitbou, prezentací a následně tématickou hrou (střídavě Jana a Magda).

Pak bereme děti do kostela na mši svatou (ne všechny děti, jen ty, které mají zájem a chodí pravidelněji), pak si hrajeme a vracíme se zpátky pěšky do machaly.

Neděle

Ráno máme volnější, dopoledne je pro každého individuální. Kolem 10. hodiny odjíždí jedna z nás do vesničky Kalitinovo s o. Martinem (tam se schází kolem 20 dětí), máme pro ně duchovní téma, hry, hrajeme na kytary, zpíváme a obrázky na vymalování. Potom pár dětí vezeme k nám do Zagory na mši svatou.

Druhá z nás mezitím vaří u salesiánů nedělní oběd, pak odchází pro děti do machaly a vede je dolů na mši svatou.

Po společné mši svaté, si hrajeme, zpíváme a doprovázíme děti zpátky do machaly.

DOPIS Z PRVNÍHO LETOŠNÍHO MĚSÍCE

LEDEN nám přinesl sníh (některými dlouho očekávaný, některýma nechtěný ☺), pak dokonce i ledovku (nikým nechtěnou). Z akcí proběhl další víkend animátorů, křest našeho „razbojníka“ Mitka (16 let), který také úspěšně završil 5. třídu a snad bude moci úspěšně pokračovat ve studiu.

A jak už to v životě chodí, přichází i nečekané ztráty. Kdo si vzpomíná – tak na začátku naší dobrovolné služby s námi „přišly“ či spíše připlavaly dvě rybky (Magda a Jana) a se začátkem nového roku už i odplavaly na věčnost. Nový rok, nový začátek, a ony nás nechaly, ať si v tom už plaveme samy – byl to asi ten správný okamžik – přelomový.

Tuhle ztrátu nám nikdo nenahradí, ale přesto díky vám – za podporu, za přátelství, za každý dopis, je nám v „cizině“ míň ouzko. ☺

Dobrovolnice Jana